

Trollflickan Trissa

av Peter Gimle

av Peter Michael Gimle 1999

till Ida och Sara

KAPITEL 1

En gång för länge sedan bodde det inga människor i vårt land som idag kallas Sverige. Då fanns det istället troll och andra sagoväsen, som vandrade fritt i våra stora skogar. Om du inte känner till det, så ser troll ungefär ut som människor, men med mer och rufsigare hår, större näsa och en lång stilig svans med tofs på. Trollen var ett folk som verkligen levde i harmoni med naturen. Dom tog bara de växter de behövde och jagade bara de djur de kunde äta upp. Men sedan kom människorna till vårt land från de okända länderna söderut. Först kom endast ett fåtal nybyggare, men efter ett antal år kom allt fler människor, som tog över allt mer av landet. Människorna brände ner skogen, odlade upp jorden och byggde upp byar och städer. Trollen och andra sagoväsen fick allt mindre land att leva på och dom tvingades bosätta sig i karga vildmarker där det fanns ont om mat. Med tiden blev människorna bara fler och fler och dom tog över allt mer mark. Efter några år tröttnade trollen på situationen och började göra motstånd mot människorna. Detta ledde till ett långvarigt krig mellan människor och troll, som varade i över hundra år.

Trollens armé leddes av den legendariske Bergakungen vars styrka och mod inte överträffades av någon annan varelse i landet. Men under krigets sista del stals Bergakungens magiska kraftsten av människan Truve Rundfot, vilket gjorde att Bergakungen miste sin

enorma magiska styrka. Människorna kunde då övermanna honom och för att bli av med honom kedjade dom fast honom i en grotta någonstans uppe bland bergen i norr. Utan Bergakungens styrka och ledarskap hade trollen i längden ingen chans mot människorna, som var överlägsna i antal och hade bättre vapen. Trollens uppror slogs slutgiltigt ner i ett stort slag vid Draksjön, av en stor människoarmé som leddes av den hänsynslöse kung Edvard Rödöga. Det namnet hade kungen fått då en morgon hans högra öga plötsligt svullnat upp och färgats helt blodrött. Det sades att det röda ögat även satt en skugga över hans själ och att alla som tittade in i hans röda öga för länge, blev tokiga

Edvard Rödöga

De troll som blivit tillfångatagna blev förslavade och användes som arbetskraft i gruvor och andra ställen. Livet som slav var mycket hårt och trollen behandlades som lägre stående varelser. Ofta blev de piskade och deras mat och dricka bestod oftast av rester från människornas bord. De få fria troll som fanns kvar hade dragit sig undan längre in i vildmarken, men ingen viste riktigt hur många som fanns kvar.

Denna historia börjar många år senare när en ung trollslav vid namn Othar upptäckte att människan Truve Rundfot, bar Bergakungens magiska kraftsten i ett snöre runt halsen. Att det var den magiska kraftstenen såg Othar då stenen plötsligt ändrade sin färg från blå till röd, när Truve blev arg på en av sina vakter som sovit på sin post. Denna egenskap hos stenen kände Othar till, då hans pappa berättat om stenen för honom när han var liten. Stenen ändrade färg med dess ägares humör. När man var normal eller glad var stenen blå och när man var arg eller ledsen fick stenen en rödaktig färg. Men den ende som kunde använda stenen och få större styrka var Bergakungen.

Othar hade bestämt sig för att försöka ta stenen från Truve och föra den tillbaka till Bergakungen. Kraftstenen skulle då kunna göra så att Bergakungen blev stark igen. Bergakungen borde då lätt kunna göra sig fri från sina kedjor och åter leda trollen i kampen mot kung Rödöga. Men det skulle inte bli lätt, för Othar arbetade som slav i en järnmalmsgruva tillsammans med ett femtiotal andra troll och dom bevakades ständigt av vakter. Dessutom var Truve Rundfot chef för hela gruvan och bodde i ett hus i dalen nedanför.

En natt lyckades Othar göra sig fri från sina fotbojor genom att dyrka upp låset med en järntråd. Han smög ut och passerade vakten vid grottingången utan att bli upptäckt. Detta var egentligen inte så svårt, då vakten satt och snarkade ljudligt. Därifrån lyckades han ta sig fram

till Truves hus. Han upptäckte ett fönster stå på glänt och klättrade in i huset. Han letade sig fram till Truves säng och såg att stenen fortfarande satt i ett snöre runt halsen på honom. Othar tog en kniv som låg på ett bord vid sängen och började försiktigt skära av snöret. Men plötsligt vände sig Truve om i sömnen och skar sig på kniven. Han vaknade skrikande och tog sig om det lilla såret på halsen, där blod nu sipprade fram. Othar tog i allt han kunde och välte sängen, så att Truve ramlade ner på golvet. Sedan sprang han snabbt ut med stenen i sin hand.

Inom kort hade hela lägret larmats och Othar sprang bort från huset, så fort han bara kunde. Han kom snabbt till en stor byggnad som användes till klädesfabrik. Othar hörde på ropen att han var omringad. Men han gav inte upp utan tog sig snabbt in igenom en bakdörr som lämnats olåst. Han låste efter sig och såg att han kommit in till den stora fabrikslokal, där hans lillasyster Trissa arbetade. I mitten av lokalen fanns ett antal stora bord med högar av tyger och kläder. Vid den borte väggen fanns ett tjugotal sängar där slavflickorna låg och sov.

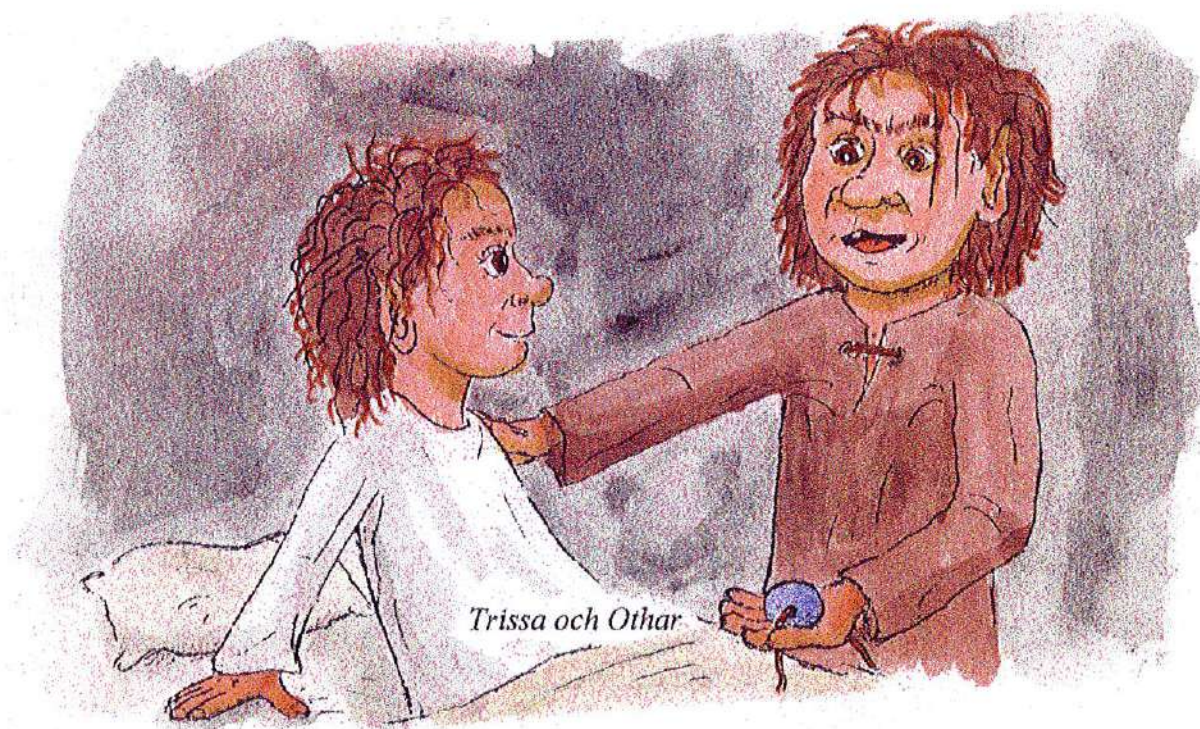
Då hörde Othar att någon försökte komma in genom samma dörr, som han nyss kommit in igenom. Han fick en idé och letade upp den säng där hans lillasyster låg och sov. Han ruskade om henne och viskade i hennes öra.

- Vakna min lilla syster! Sa Othar.

Trissa vaknade upp och tittade yrvaket på sin bror.

- Lyssna på mig och var tyst. Det är jag, din bror Othar! Om du någon gång lyckas fly härifrån skall du försöka ta den här sten till Bergakungen, så att han kan bli fri igen. Kan du lovar mig det?

Trissa tvekade först men tog sedan emot stenen och nickade.

Othar började sedan springa uppför trappan, men då kom plötsligt några människor in i salen och fick syn på honom.

- Stanna där! Ropade en av människorna till Othar.

Othar struntade i honom och sprang vidare uppför trappan och på övervåningen hittade han ett fönster som kunde öppnas. Othar skulle just hoppa ut genom fönstret när någon grep tag i honom bakifrån. Han sparkade bakåt och träffade mannen på smalbenet.

- Oajj! Tjöt mannen, som släppte Othar och föll omkull.

Men då kom ytterligare en man beväpnad med en pilbåge. Othar kastade sig just ut igenom fönstret, när han plötsligt kände en smärta i ryggen. Othar hade blivit träffad av en pil mitt i ryggen och han föll död ner på marken utanför.

Länge denna natt letade människorna efter den dyrbara sten som Truve sagt sig förlora, men ingen kunde hitta den. Othars lillasyster Trissa hade gömt stenen i kudden och ingen av människorna hade hittat den när de noggrant sökt igenom salen. Senare lämnade dom lokalen och trollen tilläts fortsätta sova. Men Trissa kunde inte sova alls, utan grät tyst hela natten, för att hennes käre storebror mist sitt liv. Hårt hållande i stenen lovade hon sig själv att hon skulle försöka uppfylla hans önskan, trots att hon inte hade en aning om hur hon skulle kunna fly eller var hon skulle kunna finna Bergakungen. Det enda hon hade hört om Bergakungen var att han var otroligt stark, mycket godhjärtad och väldigt gammal.

KAPITEL 2

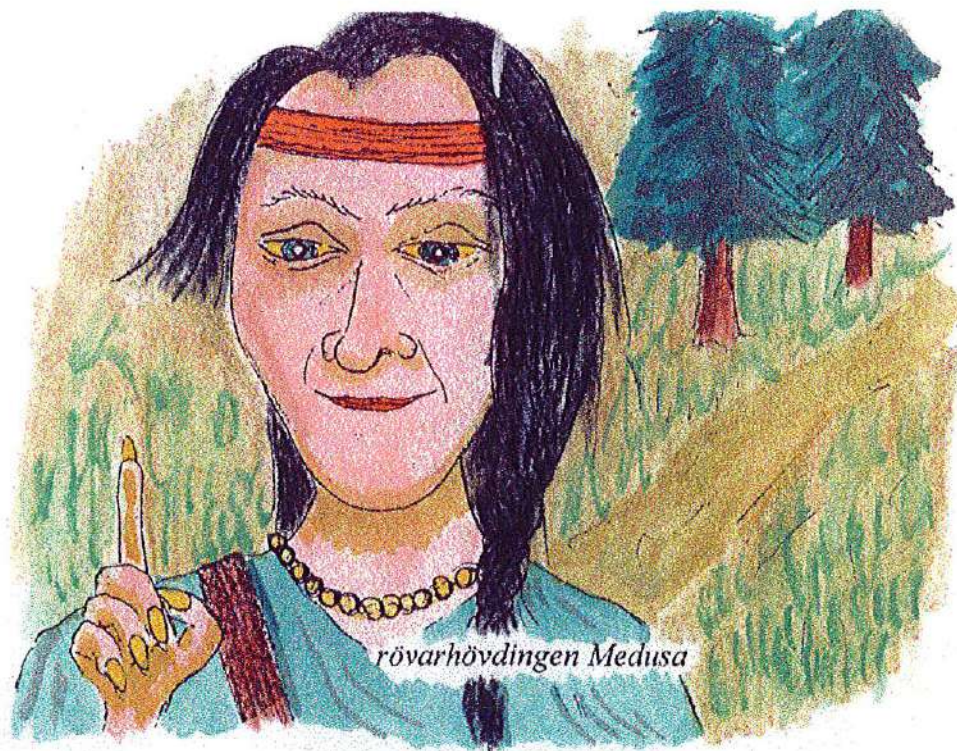
Nästa morgon började arbetet i klädesfabriken tidigt som vanligt och livet återgick till det normala. Trissa hade varit två år gammal den dag soldaterna hade kommit och förslavat hela hennes familj. Nu var hon sexton år gammal och den enda av släkten hon träffat sedan dess var hennes storebror Othar, men nu var han död. Trots detta kunde det faktiskt ha varit värre. Människan som drev fabriken var en stor kraftig kvinna som hette Edvina. Hon var oftast glad och gjorde sitt bästa för att trollflickorna skulle trivas. Hon skällde sällan på dem och hon hade heller aldrig slagit eller piskat någon av dem.

En vecka efter att Trissa fått stenen av sin bror skulle Edvina åka till staden för att sälja en vagnslast med kläder. Hon sa till Trissa att följa med, då hon behövde någon som kunde hjälpa till att bära varorna. Trissa var bara glad över att komma bort från fabriken och kanske kanske kunde det dyka upp ett tillfälle att fly under resan. Men Trissa vågade inte tänka tanken fullt ut, för hon visste vad som hände med flyktingar som tillfångatogs. Dom straffades med döden genom halshuggning!

Trollflickorna packade upp kläderna i vagnen och sedan begav dom sig av mot staden. Första biten av vägen var fridfull och gick utan

förhinder. Men efter att ha färdats en mil fick dom stanna för ett omkullvält träd som låg tvärs över vägen.

- Gå in i vagnen och se om du kan hitta sågen, sa Edvina till Trissa. Trissa kröp in i vagnen och började leta, men då kom plötsligt ett tjugotal beväpnade människor nerrusande från bägge sidor av vägen och omringade vagnen. Människorna såg grymma ut och var alla beväpnade med olika vapen. Dom tillhörde ett rövarband som leddes av rövarhövdingen Medusa. Medusa var en lång och mörk kvinna, med smala gröngula ögon.

- Vill ni vara vänlig och kliva ner från vagnen, kvinna? Detta är ett rån! sa Medusa med ett brett flin på sina tunna läppar.

Men Edvina var en tuff kvinna och svarade:

- Dra dit pepparn växer, din häxa!

Sedan snärtade hon till med sin piska, så att den träffade Medusa rakt över ena kinden och lämnade efter sig ett smalt sår. Då tog en grov människohand tag i Edvina och drog ner henne från vagnen. Edvina kämpade väl, men rövarena var för många och starka. Till slut bands hennes fötter och händer ihop hårt med starka rep.

I tumultet såg ingen när Trissa försiktigt kröp ut från baksidan av vagnen. Men Medusas gula ögon missade inte mycket och hon fick syn på Trissa när hon just skulle springa in i skogen en bit bort.

- Fånga det där trollet! Ropade Medusa och pekade efter Trissa.

Fem av Medusas rövare sprang in i skogen efter Trissa, men dom var allt för långt efter och lyckades aldrig hinna ikapp henne. Efter en kort jakt gav rövarena upp och begav sig tillbaka till vagnen igen.

En stund senare då Trissa var säker på att ha skakat av sig förföljarna, stannade hon för att vila. Nu då hon faktiskt av en slump lyckats fly, hade hon bestämt sig för att försöka leta efter Bergakungen. Hon kände efter i sin högra ficka och där låg den magiska stenen, som på något konstigt sätt kändes varm och behaglig att röra vid. Men hon var alldeles vilsen och viste inte alls åt vilket håll hon borde gå för att hitta Bergakungen. Hon behövde hjälp. ”Det måste finnas någon som vet var han sitter fången”, tänkte Trissa. Sedan började hon vandra västerut, för hon ville komma så långt bort från gruvan och klädesfabriken som möjligt.

Efter att ha vandrat västerut i några timmar trampade hon på något som pep till. Hon hoppade överraskad åt sidan och tittade ner.

- Se dig för, din stora klumpfot! hördes det surt nerifrån gräset.

Trissa såg nu att den grästuva hon trampat på inte alls var någon grästuva, utan en liten grön och hårig varelse med stor näsa och små pliriga ögon.

- Förlåt, jag såg dig inte! sa Trissa.

- Jaså, ditt klumpiga blindstyre! Du tror att du bara kan komma här och trampa på så där, sa varelsen surt och gick muttrande in i blåbärsriset.

- Vänta! Skulle du kunna hjälpa mig? bad trissa, men den lilla varelsen struntade i henne och fortsatte in i skogen.

Det var mig allt en tjurig liten typ, tänkte Trissa och ryckte på axlarna. Trissa hade hört talas om en hel del sagoväsen i skogen, men dom här var nya för henne. Efter denna händelse tittade hon noga efter vart hon satte fötterna. Och ytterligare två gånger denna dag fick hon syn

på likadana små varelser vid sidan av stigen, men dom brydde sig inte heller om henne, när hon ropade på dem. ”Jag tror jag tar och kallar dom där små gnälliga sagoväsen för Tjurgubbar”, tänkte hon lite surt.

När hon senare lade sig under en gran för att sova, kände hon sig mycket ensam. Hon hörde en drakes klagoläte långt borta. ”Rraaooouu!” Det lät kusligt och på något sätt svagt mänskligt, men verkade komma långt bortifrån. Framåt natten blev det helt kolsvart runt omkring henne. Då och då hörde Trissa prasslande ljud i skogen nära henne, men inget hände. Till slut somnade hon av ren utmattning.

Hon plågades först av mörka mardrömmar, med gripande händer som alla försökte fånga henne. Men plötsligt såg hon en ljus prick långt borta. Den ljusa pricken verkade komma allt närmare och blev bara större och större. Snart såg hon att det var hennes bror Othar som kom springande mitt i ljuset. Trissa sprang till honom och när de kramade om varandra blev det alldeles ljust runt omkring dom.

- Othar min älskade bror, är inte du död? Frågade Trissa.
- Jo min kära lilla syster, jag är verkligen död, sa Othar. Men eftersom du är min syster, så hör vi ihop du och jag. Så mig blir du aldrig riktigt av med, trots att jag nu är död.

Om du någonsin träffar mamma och pappa igen vill jag att du hälsar dom ifrån mig. Berätta för dom att jag verkligen saknar dom.

- Det lovar jag! sa Trissa. Jag hoppas verkligen att jag hittar dom.
- Och jag lovar att vaka över dig min syster. Försök nu att hitta Bergakungen! Jag vet att du inte hittar vägen, men jag skall göra mitt bästa för att vägleda dig.

Han vinkade till henne och sedan bleknade han bort och drömmen övergick till andra gladare drömmar.

Nästa morgon när Trissa vaknade kände hon sig helt utvilad och en aningen hoppfull. Solen sken och fåglarna kvittrade i skogen. Nu var det dags att vandra vidare.

Hon fortsatte att gå västerut och allt eftersom dagarna gick, övergick den grönskande skogen allt mer till stenig vildmark, med taggiga busksnår. I skogen hade det funnits gott om bär att äta, men i vildmarken hittade hon inte mycket till mat. Med tiden blev hon allt hungrigare, men lyckligtvis fanns det fortfarande gott om friskt vatten.

Efter att ha vandrat i fyra dagar utan att träffat varken troll eller människor, hörde hon plötsligt röster en bit framför sig. Hon smög sig försiktigt fram till några stora stenblock. När hon kikade fram mellan stenblocken fick hon syn på fem stora troll, som satt runt en lägereld. Dom såg inte ut som vanliga skogstroll utan saknade hår och deras

hud verkade hård och läderartad. Hon tog mod till sig och gick ner till trollen.

- God dag kära troll, mitt namn är Trissa. Får jag slå mig ner hos er?
- Ja men hejsan lilla skogstroll, vi såg dig inte komma. Självklart är du välkommen hos oss, sa en gammal trollkvinna.

Trissa hälsade artigt på alla stora trollen och hon satte sig ner vid deras eld och smakade på deras mat, som idag bestod av grillad orm. Det smakade faktiskt inte så dumt och ormen hade ett riktigt mört och fint kött. Efter att Trissa berättat hur hon flytt och kommit till dem, berättade den gamla trollkvinnan att de var bergstroll som kämpade för trollens frihet. De var allt för få för att egentligen kunna störa kung Rödögas stora armé, men de hoppades snart även kunna få hjälp av en stor grupp människor de hört talas om. Människorna som skulle kunna hjälpa dem var grönklädda krigare som även dom var trötta på kung Rödögas orättvisa styre. Vad Trissa inte visste var att kung Rödöga även var skoningslös mot människorna i landet. Fattiga bönder tvingades betala höga skatter och om de inte kunde betala, straffades dom genom att deras hus brändes ner eller genom att männen tvångsrekryterades in i kungens hårt disciplinerade armé. Medan de satt och pratade upptäckte Trissa en svart korp som satt uppe i ett träd och det verkade som om den stirrade intensivt på henne. När Trissa stirrade tillbaka flög den plötsligt upp och bort in i

Bergstrollen berättade vidare för henne att Bergakungens grotta sades vara belägen ungefär sju dagsmarscher norrut bland bergen, men de visste inte riktigt var. Sedan somnade de in runt lägerelden medan en av bergstrollen satt och höll vakt.

KAPITEL 3

Tidigt nästa morgon vaknade Trissa tvärt utav rop och skrik som verkade komma från alla håll. Dom hade blivit anfallna av samma rövarband som överfallit Trissa och Edvina för några dagar sedan. En våldsam strid bröt nu ut mellan människor och troll. En fet skäggig man försökte fånga Trissa med ett rep, men hon lyckades fälla krokben på honom, så att han föll och slog sitt huvud i en sten.

Bergstrollen kämpade väl och dom skadade flera av människorna allvarligt, men dom var allt för få och snart blev de övermannade. I tumultet var det ingen som såg lilla Trissa åla sig bort ifrån den värsta striden. Plötsligt tog någon tag i hennes ena arm och drog in henne i ett tätt buskage.

- Kom med här fort! viskade någon i Trissas öra.

Instinktivt lydde hon rösten och följde krypande efter genom buskaget. När dom kom ut ur buskarna en bit bort fick hon se vem som räddat henne. Det var en liten mossig gubbe som mest såg ut som en gammal sten. Han tecknade åt henne med fingret att vara helt tyst. I gläntan hade rövorna bundit ihop alla bergstrollen i en rad. Hon såg också att Edvina fanns bunden tillsammans med trollen. Trollen var blåslagna och vissa hade fått ganska svåra skador, men lyckligtvis hade ingen blivit dödad.

Rövarbandet, som Trissa nu råkat ut för och smitit ifrån två gånger var både rövare och slavjägare. Som slavjägare fick dom en bra slant för de tillfångatagna troll, som sedan kunde arbeta som slavar i gruvorna. Från sin skyddade plats såg Trissa rövarhövdingen Medusa stiga fram. På hennes axel satt den korp som Trissa hade sett i gläntan kvällen innan. Korpen hade varit rövarnas spion och informerat dem om vart trollen befunnit sig.

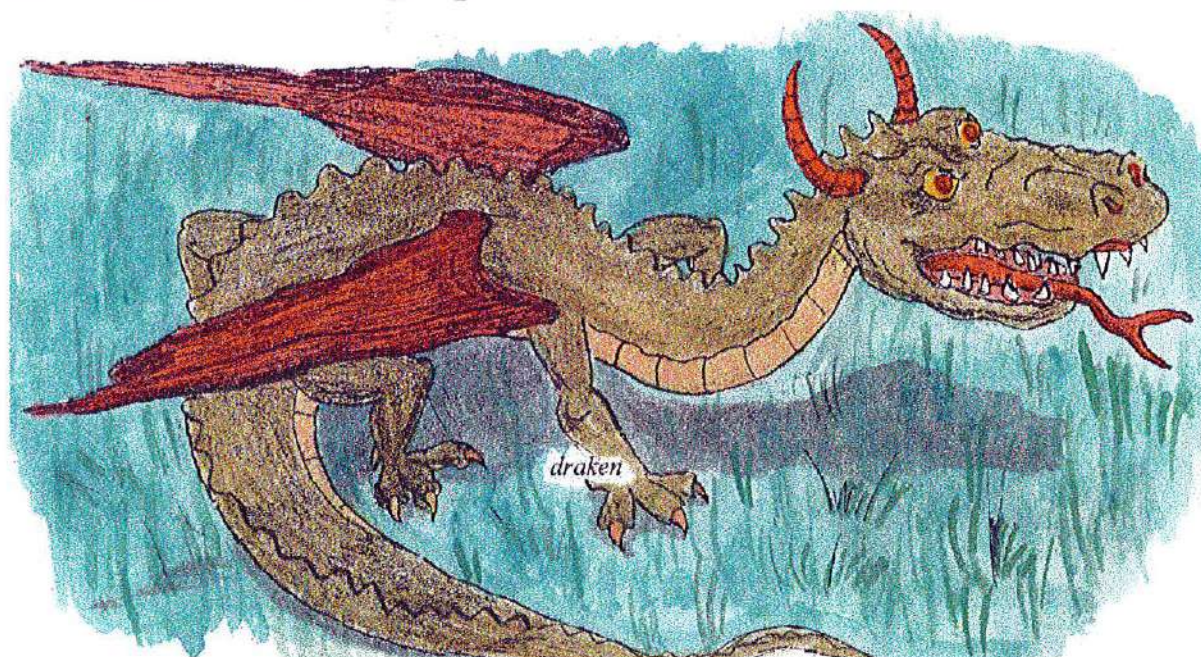
Den varelse, som hade räddat Trissa, var en mossgubbe. En mossgubbe ser ut som en blandning mellan människa och sten och som alla mossgubbar saknade han namn och var mycket tystlåten. Mossgubbar och mossgummor vara kända för att bruka hålla sig för sig själva.

När de kommit på säkert avstånd från människorna, tackade hon mossgubben för att ha räddat henne tidigare. Mossgubben sa inget utan bara nickade till svar. Senare visade hon honom Bergakungens magiska kraftsten. Hon berättade om hur hon fått den och att bergstrollen sagt att Bergakungen troligen finns en veckas vandring norrut bland bergen. Mossgubben nickade lugnt åt Trissas ivriga pratande och sa sedan:

- Jahapp, du verkar ju behöva hjälp. Om du vill ha min hjälp följer jag dig gärna norrut, sa mossgubben.
- Ja gärna! Tack så mycket! Jag behöver all hjälp jag kan få.

De började gå norrut och under första dagens vandring sa mossgubben inte ett endaste ord till.

Nästa dag hände något märkligt. När de vandrade på en stor öppen äng kom plötsligt en stor drake flygande. Draken var hungrig och tänkte ta de två vandrarna till middag. Trissa fick först syn på draken och skrek ut ett varningsrop.

Hon slängde sig på marken men mossgubben hann inte komma undan i tid utan blev helt grillad av drakens gula eld när den flög förbi. Men mossgubben verkade inte ha skadats alls av elden. Troligen var hans kropp allt för lik en sten. Det enda som hänt var att det rök lite var stans i hans mossiga skägg.

Draken landade klumpigt, vände sig om och gick till anfall mot mossgubben. Trissa tog upp en sten från marken och slungade den med full kraft mot drakens huvud. Men stenen missade och gjorde

endast att draken bytte håll och anföll henne istället. Draken väste och visade upp sina vassa gula tänder. I ren desperation tog Trissa upp den magiska kraftstenen ur fickan och kastade iväg den mot draken. Stenen, som nu hade fått en klarröd färg, träffade draken mitt mellan ögonen med mycket större kraft än väntat. När stenen träffade syntes en liten rödaktig blix. Draken stod en stund och vinglade, men föll sedan död ner. Trissa gick fram till den fallna draken, tog upp stenen och kände en värme sprida sig ända upp i armen. Stenen som nu hade återfått sin vanliga blå färg, var verkligen magisk och lite av dess kraft hade frigjords när den träffade draken. Senare denna kväll festade dom på grillade draklår, som faktiskt smakade lite grann som kyckling. En hel del kött tog de också med sig som vandringskost.

Efter att ha gått några dagar ändrades landskapet och blev mer bergigt. Vissa berg var så höga att dess toppar var snöklädda, men Mossgubben ledde dom vidare på stigar som gick runt bergstopparna. Ibland gick de på smala stigar där berget stupade rakt ner i en djup avgrund. Trissa som inte tyckte om höjder var till en början lite rädd, men efter ett par dagar vande hon sig. En kväll stannade dom vid en liten fjällbäck. Trissa gick runt en stund och samlade ihop ved. När hon kom tillbaka till Mossgubben satt han stilla på en sten och blossade på en pipa. Trissa tände en brasa och sedan satt de länge tysta och bara tittade in i elden. Långt borta hörde de vargar som ylade mot månen.

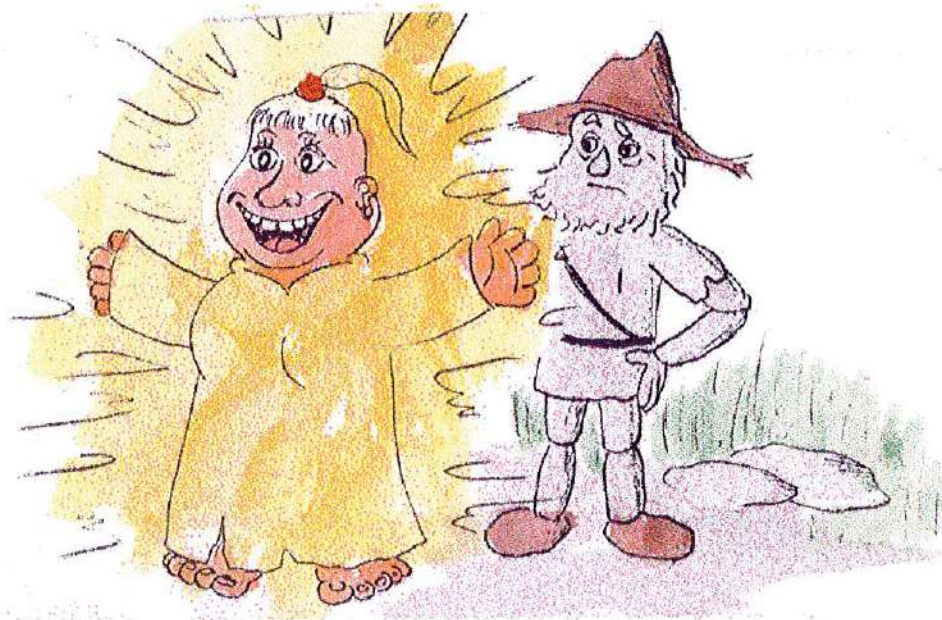
Plötsligt ryckte Mossgubben till. Han sa åt Trissa att sitta stilla och smög sig försiktigt in bland stenarna. Först var allt stilla och mörkt, men sedan kunde Trissa se något skimrande komma fram mellan stenarna.

- Hejsan tjosan på dejsan lilla trollflicka! Vem är du då min lilla vän? sa den skimrande varelsen som var en lyktgumma.

Bakom henne gick mossgubben lugnt och skakade på huvudet.

- Jag heter Trissa, sa Trissa en aning osäkert. Och vem kan du vara om jag får fråga?

- Jag heter Flibbelisa Luns, men du kan kalla mig Flibba. Jag är en mycket vacker och synnerligen intelligent lyktgumma.

Efter att alla presenterat sig noga och förklarat vad de gjorde där, satte dom sig ner och pratade vidare. Nja, mossgubben pratade väl inte så mycket, men Flibba pladdrade på desto mera med ljudlig stämma. Att prata är nämligen det som lyktfolket är allra bäst på och helst pratar dom om sig själva. Plötsligt flinade Flibba och sa:

- Jag vet faktiskt var Bergakungen finns och eftersom jag litar på er skall jag visa er den hemliga ingången till Bergakungen grotta i morgon.

Tidigt nästa morgon förde Flibba dem till den hemliga ingång hon nämnt. Väl dold bakom några buskar fanns ett svart hål in i berget. Först kröp Flibba in följt av mossgubben och sist Trissa. Gången var ganska trång och helt kolsvart. Flera gånger kände Trissa att hon ville vända, men hon lyckades besegra sin rädsla och fortsatte framåt.

Efter några minuter kom hon ut till en stor grottsal där mossgubben och Flibba stod och väntade.

Hon upptäckte till sin förvåning att grottans inre lystes upp av små ljusa prickar i grottans tak. Flibba förklarade glatt att det var lysmaskar som levde i taket. Hon berättade ivrigt om lysmaskarnas

livscykel och hårda och spännande liv i grottaket, men varken Trissa eller mossgubben orkade lyssna på Flibbas eviga prat. Dom gick vidare in i grottan och passerade på sin väg en stor port utav järn.

- Den här porten blockerar grottans huvudingång. Tyvärr så är låst med en magisk guldnyckel, så den går inte att öppna, sa Flibba.
- Vad då för guldnyckel? frågade Trissa.
- Vet du inte det? Näh, det kanske du inte vet. Så här är det. När Bergakungen fastkedjades för länge sedan tvingade människorna några dvärgar att bygga den här porten. Detta för att hålla Bergakungen inlåst ifall han någonsin skulle lyckas bli fri från sina kedjor. Enligt vad jag har hört kan porten endast öppnas med den magiska guldnyckel, med ingraverad kungakrona, som kung Rödögas har i sin ägo. Som tur är kände människorna inte till vår hemliga gång, för då skulle ingen någonsin kunna komma in i grottan.

Dom gick vidare och kom snart in i en stor grottsal. Mitt i salen satt ett gigantiskt troll på huk. Hans armar och ben var fastkedjade i marken med kraftiga kedjor. Han hade långt skägg och var klädd i gamla slitna kläder. Hans huvud var böjt mellan knäna, men trots det slitna utseendet förstod Trissa genast att detta måste vara den legendariske Bergakungen.

Trissa gick fram mot det stora trollet, tog fram den magiska stenen och sa:

- Jag vet att du fått vänta länge, men här får du tillbaka din sten.

Då reste sig Bergakungen sakta och tittade på de tre besökarna med sina djupa svarta ögon, men han sa ingenting. Trissa gick sakta fram till Bergakungen och gav honom stenen. När han tog emot stenen spred sig glädjen i hans ansikte och han skrattade högt. Han reste sig upp och med ett plötsligt ryck spände han sina enorma muskler så att kedjorna gick tvärt av.

Bergakungen bryter av sina kedjor

KAPITEL 4

- Äntligen fri! Tack mina vänner! Ni skulle bara veta vad skönt det är att få styrkan åter och slippa dom här tunga kedjorna.

Efter att Bergakungen hade gnuggat sina handleder, gick de tillsammans utåt mot porten, som helt blockerade utgången. Bergakungen lade sina stora händer mot porten och granskade den noggrant.

- Den här porten har ett magiskt sigill, som gör att den inte kan brytas upp. Inte ens med den extra styrka som stenen ger mig, suckade han. Och lyktfolkets hemliga gång är allt för trång för mig. Jag skulle verkligen behöva den där nyckeln.

Mossgubben gick fram till Bergakungen och såg honom djupt in i ögonen.

- Med Er tillåtelse åtar jag mig uppdraget att hämta denna guldnyckel från kung Rödöga, sa mossgubben.
- Jag följer gärna med dig! utropade Trissa spontant.
- Det får du gärna göra Trissa, men kom ihåg att det kan bli mycket farligt, sa mossgubben.

Bergakungen tog tag i mossgubben och Trissa och log mot dem med gnistrande vita tänder.

- Det var tappert av er att ställa upp. Men kom ihåg att det viktigaste är inte att få ut mig utan att kämpa mot kung Rödögas tyranni. Om

ni lyckas få ut mig härifrån så lovar jag att slå in kungens slottsportar med mina bara händer.

Men om Ni inte får tag på guldnyckeln skall Ni inte ge upp för det. Kung Rödöga kan nog även besegras utan min hjälp. Jag önskar er båda lycka till, men innan Ni går skall ni få se något, som inte många andra har sett. Följ med mig och Flibba så visar vi vägen.

Dom gick länge i grottans laburintliknande gångar, vägleda av en lysande Flibba. Efter någon timmes vandring kom dom slutligen fram till målet.

Framför sig inne i grottan fick de se en hel dal som grönskade av liv. De såg floder och skogar som bredde ut sig miltals. Hela dalen var upplyst av de maskar som levde uppe i grottans tak. De såg även några andra lyktgubbar och lyktgummor som höll på att samla in växter en bit bort. När lyktvarelserna såg att Bergakungen blivit fri sprang de fram till honom och omfamnade honom. Alla var glada och skrattade och snart dansade alla lyktvarelserna runt Bergakungen medan de sjön på en tokig sång.

Hejsan hoppsan tjosan fadderoppsan, nu är lilla kungen fri.

Knippsan tjosan pladderöron, vad allt kul skall bli.

- Det är lyktfolket som gett mig mat och tagit hand om mig under alla dessa år, sa Bergakungen. Det är dom jag har att tacka för att jag fortfarande lever idag.

- Det var bara vår plikt, käre kung, sa Flibba och bugade sig.
- Res dig Flibba, du behöver inte buga dig för mig. Hädanefter kommer jag att leva tillsammans med Er lyktfolk i dalen, i alla fall enda tills några tappra själar lyckas föra hit guldnyckeln.

Denna kväll tillbringade dom alla i dalen, men i grottan blev det aldrig riktigt mörkt. Lyktmaskarna gjorde att hela dalen badade i ett svagt skymningsliknande ljussken.

Efter att ha sovit en natt i den underjordiska dalen vaknade Trissa och mossgubben pigga inför deras nästa stora utmaning, att ta tillbaka guldnyckeln från Kung Rödöga. Flibba hjälpte dom den första biten genom grottan, men sedan vandrade de ensamma vidare söderut. Dom hade med sig rikligt med proviant och Trissa hade fått en liten silverryxa i gåva av lyktfolket. De första tre dagarnas vandring söderut genom bergen gick helt utan förhinder.

Följande dag kom de fram till en liten stuga. Trissa och mossgubben var hungriga, så dom knackade på och steg in. Där inne satt en gammal gubbe iklädd en lång prickig kappa och en spetsig hatt. Han tittade slött upp på dem medan han rökte på en lång pipa.

- Välkomna främlingar! Jag scher på era kläder att ni har vandrat långt, läspade gubben. Jag bjuder er gärna på en liten lätt middag och schenare kan ni schova över på vinden om ni vill.

- Oh ja! Tack så mycket, min herre! Vi betalar gärna för maten och rummet, sa Trissa.
- Nej det behövsch inte allsch. Det är schå schällan det kommer hit folk. Det är bara trevligt med lite schällschkap, sa gubben och visade upp ett flin med endast fyra tänder varav två var av guld.

Gubben lagade till en grönsakssoppa och under tiden mumlade han en massa obegripliga ramsor för sig själv. Han använde en hel del ingredienser varav vissa Trissa aldrig sett förut. Snart var soppan klar och de satte sig till bords. Soppan luktade verkligen gott, men hade en liten pikant eftersmak, som Trissa inte kände igen. Men då mossgubben ätit upp sin soppa hände något fasansfullt. Mossgubben blev helt plötsligt förvandlad till en guldstaty. Den gamla gubben skrattade skadeglatt och sa:

- Hurra! Det gick verkligen att förvandla moschgubbar till guld. Preschisch schom det schtod i gamla häxan Märtasch trollkonschtbok. Nu är jag rik! Äntligen kan jag få hela min mun fylld med ett vackert guldgarnityr.
- Vad har du gjort med min vän? Frågade Trissa och lyfte sin yxa hotfullt. Trolla genast tillbaka honom som vanligt igen.

Gubben, som var en trollkarl, mumlade något som gjorde att yxan plötsligt slogs ur Trissas hand och hamnade med en duns framför trollkarlens fötter. Men innan någonting mer hann hända öppnades dörren och där stod en gammal gumma med svart spetsig hatt.

- Vad har du för dig Hubbe? din gamle gubbstrutt, sa gumman som var en gammal häxa av tredje graden. Du vet ju att det är förbjudet för oss magiker att förvandla levande varelser till guld.
- Det schkall inte du bry dig om Märta! sa Hubbe och skickade snabbt iväg en besvärjelse mot häxan.

Men Märta var beredd och duckade så att besvärjelsen träffade väggen med ett sprakande.

Häxan skickade då iväg en snabb blixtn mot Hubbe. Blixten träffade trollkarlens hatt som plötsligt fattade eld. Han kastade snabbt ifrån sig hatten och skrek ut en förbannelse i luften. Märta drabbades genast av stora röda blåsor över hela kroppen och blåsorna kliade våldsamt. Men då räddade Trissa situationen genom att dra i mattan, som Hubbe stod på. Trollkarlen ramlade handlöst omkull och det räckte för att Märta skulle hinna få sin chans. Häxan mässade ut en lång

trollformel, som slöt sig runt trollkarlen. Trollkarlen började då att förvandlas och han förvandlades till en gammal getabock.

- Där fick du, din gamla gubbe! skrattade häxan och kliade sig frenetiskt över hela kroppen.

Häxan Märta gick sedan och tvättade sig noggrant och detta gjorde att hennes röda kliande prickar försvann. Sedan bad hon Trissa och mossgubben, så hemskt mycket om ursäkt för hennes lillebror Hubbes uppträdande.

- Han är allt för kär i guld, min lillebror, suckade häxan. Nu får han allt vänta tills i morgon innan jag förvandlar tillbaka honom igen.

Sedan trollade hon så att mossgubben blev som vanligt igen. Mossgubben tackade Märta ödmjukt. Något skakade sa Trissa och mossgubben farväl till häxan och gick därifrån, för dom hade inte alls lust att stanna tills Hubbe blev förvandlad tillbaka igen.

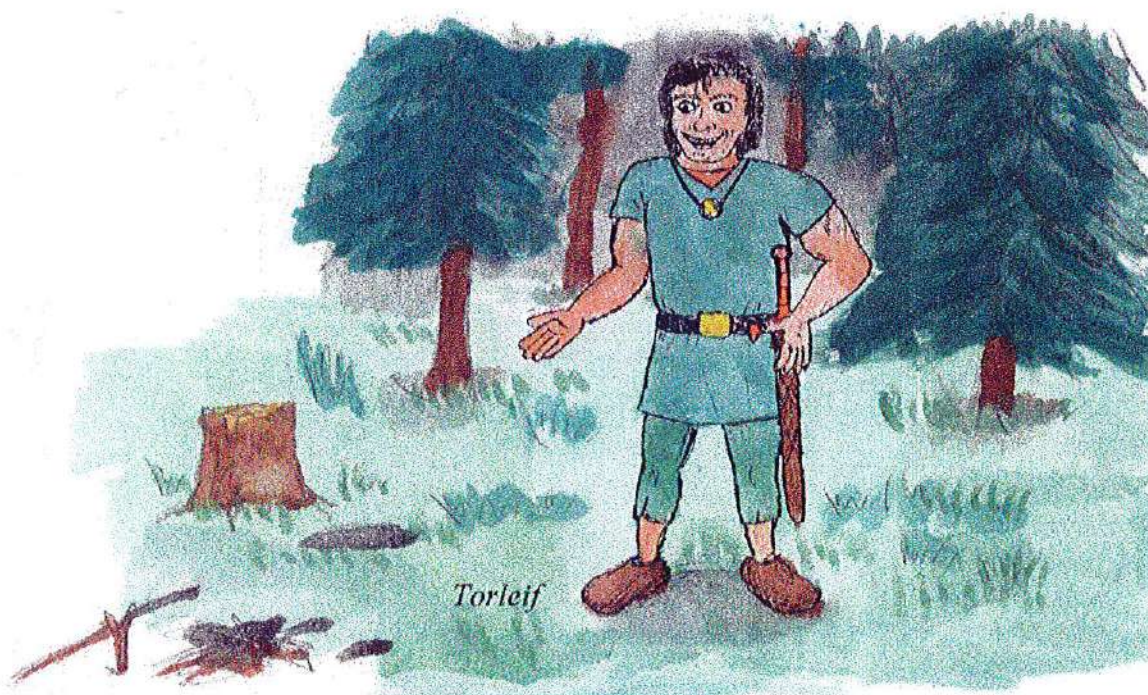
- Hej då! ropade häxan från dörröppningen. Det var trevligt att få besök.
- Bää bää! sa getabocken.

Efter att ha vandrat i ytterligare fyra dagar i riktning mot Kung Rödögas slott, genom skogar som blev allt tätare, föll plötsligt mossgubben ner i en välkamouflerad fallgrop. Mossgubben föll endast några meter ner och klarade fallet bra med bara några små skråmor som följd. Kort därefter överraskades Trissa av en grönklädd

människoflicka som dök upp från ingenstans. Hon höll en pilbåge stadigt riktad mot Trissa.

- Vem är du och vad gör du här? frågade flickan.
- Jag heter Trissa. Jag och min vän är på väg igenom er skog. Det var inte alls meningen att störa er.
- Åh jasnå, du är ju ett troll. Förlåt att jag skrämde er. Troll är alltid välkomna hit till vår gröna skog.

Flickan sträckte fram sin hand och Trissa tog emot den. Med gemensamma krafter lyckades dom sedan få upp mossgubben ur fallgropen. Flickan som aldrig sett en mossgubbe förut tittade lite undrande på den tystlåtna stenliknande gubben. Sedan förde hon dem till sitt läger. Där togs de emot av ledaren för lägret, som var en ganska kort och muskulös man vid namn Torleif. Han hade korpsvart hår och bruna ögon och på något sätt såg man direkt att det var en människa man kunde lita på.

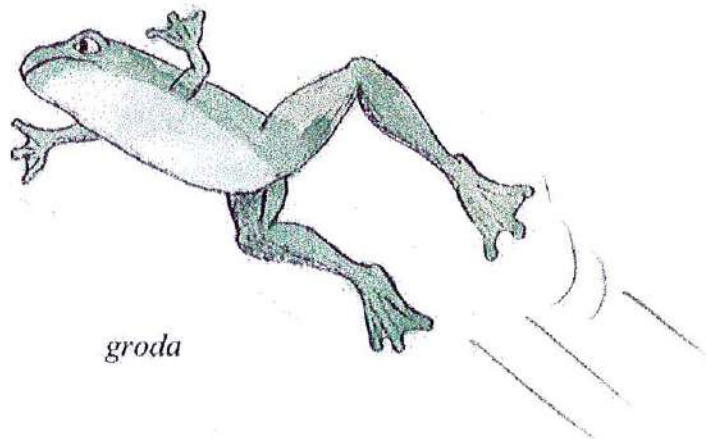
- Välkomna till vår skog främlingar! sa Torlef. Vi tillhör de gröna krigarna som kämpar mot kungens tyranni. Alla troll är välkomna till oss och mossgubbar också för den delen. För ni kan inte vara Kung Rödögas spioner. Han hatar ju alla troll och mossgubbar också för den delen, om han nu visste vad en mossgubbe var för något. Ni får gärna äta och stanna över hos oss i natt.
- Den inbjudan tackar vi ja till! sa Trissa.
- Bara ni inte bjuder på grönsakssoppa, sa mossgubben med ett snett leende, och tänkte på vad som hänt förra gången han blev bjuden på mat.
- I kväll blir det helgrillat vildsvin med hasselnötter, sa flickan med pilbågen.
- Det duger för mig, sa mossgubben och log.

Trissa kände i magen att hon kunde lita på dessa människor och berättade lite senare för Torleif, lite om deras uppdrag att hämta guldnyckeln. Torleif lyssnade intresserat och tyckte själv att uppdraget var viktigt, men också farligt. Själv ville han gärna vilja se att Bergakungen blev fri. Tillsammans med Bergakungen och hans fantastiska styrka, skulle de ha mycket större chans att segra. Trissa gick fritt omkring i lägret där det fanns totalt ett fyrtiotal krigare av vilka fem stycken var fria skogstroll liksom Trissa. Senare på dagen fick Torleif bud om att hans kompanjon Oskar Rödskägg hade blivit anfallen av kungens soldater i byn Gråfors, en dagsmarsch österut. Torleif gav ut nya order och hela lägret packade snabbt ihop och alla

började gå snabbt mot Gråfors för att eventuellt kunna hjälpa Oskar, om det nu inte redan var för sent. Trissa och mossgubben valde också att följa med, då Gråfors låg i rätt riktning mot kung Rödögas slott.

KAPITEL 5

När de kom fram följande dag såg dom att byn Gråfors hade blivit helt förstörd. Men de såg också en hel del fallna kungasoldater liggande bland de rykande ruinerna. Det verkade som om kungens soldater förlorat slaget och fått fly. De flesta av soldaterna hade blivit dödade av krigarnas pilar som alla hade gulsvarta fjädrar. Men där fanns också onormalt många gröna grodor som hoppade omkring och dom verkade inte alls passa in i stadsbilden.

groda

Vid de rykande ruinerna kunde Trissa se människor som letade efter något som fortfarande kunde räddas. Vid ett nerbränt stall såg Trissa en flicka i hennes ålder, som satt och grät vid en död häst. "Krig är fruktansvärt", tänkte Trissa. Aldrig hade hon tyckt synd om någon människa förut, men nu kände hon medlidande för de stackars människorna i byn, varav många nu blivit hemlösa. De gick vidare in till den intakta stenborgen i byns mitt. Där inne mötte de några hundra beväpnade krigare, som hälsade dem välkomna. Krigarna bestod av Oskar Röds-käggs tappra gröna krigare, samt ett antal bybor.

Bland krigarna var flest människor, men där fanns också ett femtiotal troll och några alver. Trissa hade aldrig sett en alv förut, så hon tittade nyfiket på dom. Alverna var smala skogsvarelser, som mest bodde uppe bland träden. De hade alla ljust hår och ljusgrå ögon, vilket fick dem att se lite förnäma ut. Samtliga av alverna var beväpnade med långa pilbågar.

Ledaren för alla krigarna i borgen, Oskar Rödsägg, kom fram och omfamnade Torleif.

- Torleif! kul att se dig, käre vän, men du kom lite för sent till slaget den här gången, sa Oskar. Vilka nya rekryter har du med dig här då?
- Det här är Trissa och han där borta kallas för mossgubben. Dom här två har faktiskt lyckats att återlämna Bergakungens magiska sten. Nu har dom tänkt försöka sig på det djärva dådet att ta tillbaka nyckeln, som håller Bergakungen inlåst i sin grotta. Jag hoppas verkligen att dom lyckas. Vad har hänt här i byn Oskar?
- I går morse anfölls vi av ungefär ett tusen av kungens soldater. Dom skövlade och lekte rövare i byn, men de flesta av byborna kunde vi skydda inne i stenborgen. Våra bågskyttar lyckades hålla de flesta av kräken på avstånd. Men främst var det smedens dotter Lilltofta som räddade oss. Under slaget visade hon oss helt plötsligt att hon kunde trola. Det var en förmåga som hon fram tills nu, lyckats hålla hemligt för alla. De av kungens soldater som hon

lyckades fästa blicken i förvandlades plötsligt till grodor. Och det var ingen vacker syn må jag säga. När soldaterna upptäckte att dom dessutom hade en häxa emot sig, gav dom upp belägringen och flydde in i skogen igen.

- Det var värst! sa Torleif. Så vår lilla smedjeflicka har stark magisk kraft. Tur att hon är på vår sida. Henne kan vi ha stor nytta av om hon vill fortsätta att hjälpa oss.
- Ja, hon ställer nog upp! Nu tror jag att vi äntligen kan marschera mot kung Rödöga. Det kommer inte att bli lätt då kung Rödögas armé består av över tjugotusen soldater. Men med Lilltoftas hjälp kan vi nog driva bort några av kung Rödögas trupper från den här delen av landet.

Trissa och mossgubben bestämde sig båda för att tills vidare hjälpa krigarna och sköt upp jakten på guldnyckeln tills de närmade sig kung Rödögas slott. Följande dag marscherade alla krigarna i riktning mot kung Rödögas slott. Med sig hade dom den lilla häxan Lilltofta, som kunde förvandla människor till grodor. Men slottet låg fyra dagsmarcher österut och på deras väg skulle de passera många byar som stod under kung Rödögas kontroll. Senare på dagen möttes våra gröna krigare av återstoden av den armé som invaderat Gråfors. De två arméerna var ungefär lika stora och bägge arméerna stod uppradade mitt emot varandra på ett stort fält. Alla trodde att det

skulle bli ett stort hemskt slag med många dödade och många hoppande grodor, men då hände något oväntat.

Torleif gick plötsligt ensam fram till fiendehären bärande en vit flagga. Han gick fram till fiendernas ledare och hade där ett långt samtal. Utan att ha blivit attackerad, kom han sedan tillbaka till sina egna.

- Jag har goda nyheter mina vänner, utropade Torleif till krigarna. Fienderna ni ser på andra sidan fältet har nu blivit våra vänner. De har ångrat sig och skall hjälpa oss mot förtryckaren kung Rödöga.

Från krigarnas armé hördes då ett gemensamt hurrarop.

- Hur fixade du det? frågade Oskar.
- Jag erbjöd dom att dela på allt mitt guld och dom ansåg att det var bättre att bli rika än att riskera att bli dödade eller förvandlade till grodor. Dom var inte alls nöjda med den torftiga lön dom fått från kung Rödöga. Och dessutom är dom faktiskt livrädda för vår lilla häxa Lilltofta.
- Jaså, du gav bort din kära familjeskatt. Det var mycket storsint av dig, min käre vän. Den skatten har du ju ärvt från din mor.
- Ja, det är verkligen på tiden att den gör någon verklig nytta, skrattade Torleif.

Torleif hade verkligen en stor gulds katt, som bestod av en förmögenhet i guldmynt och ädelstenar. Skatten fanns i tre järnbeslagna kistor, som de haft med sig i en lastvagn. Skatten bars nu

fram till kungasoldaterna på andra sidan fältet. Gåvan togs emot med stor glädje för soldaterna. Torleif såg till att den fördelades rättvist och alla fick en andel värt ca tjugo guldmynt i fickan.

Sedan visade de att de stred på krigarnas sida, genom att bära gröna armbindlar. Så blev det att Befrielsehären fördubblades i storlek denna dag, till ungefär ett tusen män och kvinnor.

Efter detta gick den samlade hären från by till by och med Lilltoftas hjälp drev de bort kungens trupper vart än de kom. Under striderna visade sig mossgubben vara nästan oövervinnelig. Inga svärd eller pilar verkade bita på hans stenlika kropp, när han plöjde sig igenom fiendernas linjer med bara sina svingande knytnävar. Befolkningen i landet började se att kung Rödögas makt verkligen kunde besegras och detta ledde till att många bönder, troll, alver och andra varelser också gick med i hären. Dessutom hade några små tjurgubbar, kommit för att hjälpa till, men dom var väl alldeles för små för att egentligen kunna hjälpa till.

Efter en veckas strider hade krigarnas antal mot allas odds ökat till ungefär femtusen. I markerna omkring ökade antalet söta små grodor markant och detta var främst Lilltoftas förtjänst. Kungens trupper kunde inte stå emot kraften i upproret och medan kriget pågick hade många kungasoldater tröttnat på sin hänsynslösa kung och ytterligare en hel del av kungasoldaterna gick över till krigarnas sida. Nu bestod rebellarmén av ungefär åtta tusen män och kvinnor av blandade folkslag. Kvar av kungens rike fanns till sist endast kung Rödögas slott och markerna där omkring. Men kungen hade fortfarande kvar ungefär nio tusen trogna soldater som lydde honom blint. Dessutom hade hans slott höga tjocka murar, så det skulle bli svårt för krigarna att inta slottet. Lilltoftas magi hjälpte tyvärr inte mot tjocka murar. Rebellarmen slog läger ungefär en mil väster om slottet. Om natten brann lägereldar vid tälten och lägret vakades av patrullerande vakter. Trissa och mossgubben sov i Torleifs tält och Lilltofta sov i Oskar Röds-käggs tält.

En natt vaknade Trissa av en konstig dröm. I drömmen hade Othar återkommit och ropat ut till henne ”Se upp för häxan!”. När Trissa öppnade ögonen fick hon syn på en svart korp som flög förbi och hon visste var hon sett den fågeln förut. Hon gick snabbt upp och väckte Torleif.

- Vakna Torleif, jag tror att något håller på att hända.

Torleif vaknade direkt och utan att fråga tog han sitt svärd och klev upp. Då fick Trissa syn på en mörk skepnad inne i Lilltoftas tält, som stod en liten bit därifrån. Hon sprang snabbt in i Lilltoftas tält och slängde sig på kvinnan som just skulle sticka en kniv i den sovande Lilltofta.

Kvinnan var ingen mindre än rövarhövdingen Medusa, som av kungen fått i uppdrag att mörda Lilltofta. I kampen återfick Medusa snabbt balansen och med en svepande rörelse med kniven skar hon Trissa i armen.

- Dej känner jag igen, lilla trollusling! sa Medusa och höjde åter kniven. Men i allra sista stund kom Torleif springande och med breddsidan av sitt svärd slog han Medusa i nacken, så att hon tappade kniven och föll ihop medvetslös.

Efter detta fick Trissa ett bandage om sin vänstra arm och Medusa bands med tjocka rep och fördes till de andra fångarna i lägreets tillfälliga fängelse, som utgjordes av ett stall i närheten.

Efter denna händelse fick Lilltofta personliga vakter, som vakade över henne dygnet runt. Torleif gick till stallet för att fråga ut Medusa om det fanns ytterligare några hemska planer kungen planerat. Men när han satt och frågade ut henne, hände något som han inte var beredd på. Vad Torleif inte visste var att Medusa, förutom Rövarhövding, även var en häxa av andra graden. Med sin stirrande blick lyckades

hon trollbinda honom, så att han plötsligt löd henne blint och rörde sig lydigt med stela rörelser. På Medusas befallning befriade han henne och sedan gick de tillsammans ut ur stallet. Men där mötte de Trissa och hon kände på sig att något var fel. Trissa tog en näve sand och kastade sanden i Medusas ögon. Medusa skrek till och då släppte Torleifs förtrollning. Med ett välriktat slag, med sin friska arm, slog Trissa henne mitt på hakan så att hon föll som en fura. Trissa ropade på en rebelsoldat och tillsammans släpade de Medusa åter till stallet. Den här gången sattes hon på plats ordentligt med tjocka järnkedjor och försattes även med ögonbindel.

Med en suck av lättnad sjönk Torleif ner på en sten och märkte nu hur trött han blivit av förtrollningen. Han lutade huvudet i händerna och kroppen kändes tung som bly. Efter en stund rörde någon vid hans axel och när han såg upp stod mossgubben bredvid honom.

- Skall inte du gå till Trissa och tacka henne? frågade mossgubben med ett leende. Jag har märkt hur ni ser på varandra och jag ser att hon gillar dig.

Torleif tvekade en stund, men gick sedan fram till Trissa och sa:

- Tack, för att du befriade mig från Medusas förtrollning.
- Tja, du räddade nog mitt liv förut i tältet, så vi är nog kvitt nu.

Dom log mot varandra en liten stund och sedan tog Torleif och kramade om Trissa. Trissa kramades tillbaka och länge stod dom och bara höll om varandra. Och visst kunde man se att det här fanns kärlek i luften.

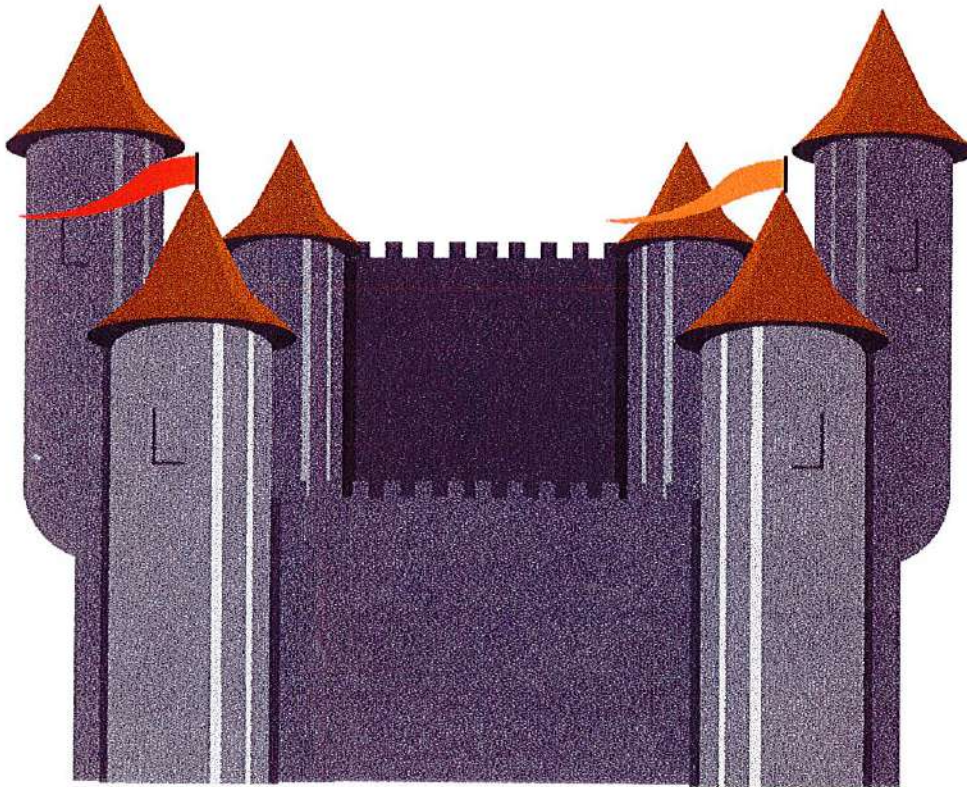

Senare på kvällen kom Trissa på en plan om hur de skulle kunna ta sig in i kung Rödögas slott och ta guldnyckeln. Hon berättade planen för Torleif och han tyckte att idén var bra, men riskabel. Han insåg dock att det skulle vara mycket lättare att inta slottet med Bergakungens hjälp. Bergakungen skulle med sin styrka lätt kunna slå in slottets massiva port, för den hade inget magisk sigill som skyddade den.

- Vi följer din plan Trissa! sa Torleif.

KAPITEL 6

Följande dag gick Trissa, Torleif och Oskar ensamma mot kung Rödögas slott. Oskar och Torleif var utklädda till slavjägare och Trissa spelade slav. Vad ingen av de tre visste, var att två tjurgubbar följde med i Oskars kappsäck. Dom kände sig lite onyttige och ville nu hjälpa till på något sätt.

Dom kom in till slottet, utan att vakterna fattade misstankar och väl där inne lyckades Oskar sälja Trissa på slavmarknaden för en dyr penning till en snorkig dam ur det kungliga hovet. Nästa dag började Trissa sitt nya slavarbete som främst bestod i att städa och servera mat och dryck till kungen och hans närmaste vapendragare. Livet som slav i slottet var hårt och ofta behandlades hon illa. En gång fick hon fem

piskrapp i ryggen bara för att hon tappat en talrik i golvet. Hon fick sova uppe i ett dragit torn tillsammans med åtta andra trollflickor, varav två var bergstroll. Men detta fick hon leva med då hon som slav på slottet lättare kunde hitta guldnyckeln.

En dag serverade hon mat åt självaste kung Rödöga. Hon såg honom föraktfullt hålla tal om kriget utanför. Han sa att krigarna var värdelösa drägg som aldrig skulle lyckas inta hans vackra slott. Alla åhörarna lyssnade artigt, men ingen vågade titta in i hans röda öga, då de var rädda för att bli tokiga. Trissa såg att Rödöga hade en guldnyckel som satt fast vid bältet. ”Det måste vara nyckeln som kan befria Bergakungen”, tänkte Trissa.

Utanför föll mörkret och facklorna i salen gjorde alla skuggor långa och skarpa. Då framträdde plötsligt hennes döde bror Othar i hennes tankar; ”Skuggan! Titta på skuggan!” hörde hon honom säga. Då såg Trissa att det var något med Rödögas skugga som inte stämde. Den var faktiskt lite mörkare än de andra människornas skuggor vilket borde vara helt onaturligt, men ingen annan verkade ha lagt märke till detta. Och när han rörde sig verkade det som om skuggan inte alltid riktigt hängde med. Trissa förstod inte vad hon såg, men troligen fanns här magi i farten. Några dagar senare fick hon order om att städa kungens sängkammare. Efter att ha städat rummet exemplariskt, gömde hon sig i en gammal kista med kläder, för att invänta kungen och ta nyckeln när han somnat. Inne från kistan kunde hon se nästan hela rummet genom nyckelhålet.

Senare på kvällen kom kungen in i rummet för att lägga sig och sova. Han tog av sig sina kläder och lade dem på en stol bredvid sängen. Efter det att kungen somnat hände något märkligt. Kungens skugga verkade få eget liv och klev själv upp ur sängen. Snart materialiserades en smal figur från skuggan. Han hade gula lysande ögon, en smal uppböjd näsa och små vassa tänder. I sin ena hand bar han en lång böjd kniv som glittrade i mörkret. Trissa kände instinktivt på sig att varelsen hon såg var en vätte. Vättarna har sedan urminnes tider varit trollens fiender och det sades att vissa av dem även var kunniga inom magi.

”Vätten måste ha någon slags magisk makt över kungen”, tänkte Trissa. Sedan svepte vätten in sig i en mörk mantel, så att han nästan blev osynlig, och gick ut ur rummet.

”Nu måste jag passa på”, tänkte Trissa och klev tyst upp ur kistan. Hon smög försiktigt fram till stolen med kungens kläder och fann snabbt nyckeln. Hon lossade den från skärpet och gick snabbt ut ur rummet.

När Trissa öppnade dörren ut upptäckte hon till sin förskräckelse att vätten stod där utanför. Hon reagerade direkt, slog vätten hårt i magen så att han föll omkull och hoppade sedan snabbt över honom. Men vätten reste sig snabbt och började springa efter henne. Trissa sprang upp för en trappa och ut på slottsmuren. Plötsligt snubblade Trissa på

ett rep och föll på det hårda stengolvet. När hon föll tappade hon också nyckeln som for iväg en bit. Vädden tog upp nyckeln i sin hand och såg mot Trissa med ögon fyllda av hat.

- Jaså du tänkte befria Bergakungen, väste vädden. Nu är din sista stund kommen Trollflicka.

Vädden drog fram sin böjda kniv och lyfte handen för att hugga till.

Vädden som skall till att hugga Trissa med sin kniv

Men på tornet ovanför hade en vakt sett vad som pågick och han hade fått order om att alla som inte var människor skulle betraktas som kungens fiender. Han siktade noga och sköt iväg en pil mot den varelse som höll i kniven. Pilen träffade vädden rakt i hjärtat. Vädden skrek till och tappade i samma stund nyckeln, så att den föll ner i vallgraven utanför. Vädden föll ihop och dog!

Trissa hoppade kvickt undan för nästa pil som träffade bara en halv meter ifrån henne. Hon flydde in i ett torn, samtidigt som

larmklockorna började slå. Snart var hela vaktstyrkan på fötter och började leta efter henne.

- Psst! Du klumpfot, kom in här, sa plötsligt en av tjurgubbarna som liftat med Oskars kappsäck. Han stod vid en smal öppning i väggen och vinkade till Trissa. I den här hemliga gången kan du gömma dig tills letandet är över.

Trissa lydde och gick in i gången varefter hon stängde den hemliga porten efter sig. Och det var inte en sekund för tidigt, för alldeles efteråt vimlade det av vakter i korridorerna utanför.

När vännen tappade nyckeln och den plaskade ner i vallgraven hände något konstigt. Före det att nyckeln sjunkit ner till vallgravens botten, kom en stor gädda simmande och svalde nyckeln i ett enda nafs. Sedan simmade den lugnt vidare.

Samtidigt som vännen dog hände även något annat. Kungen vaknade plötsligt upp i sin säng som pånyttfödd. Den huvudvärk han haft i åratal var plötsligt borta. När vännen dött hade även dess förtrollning över honom försvunnit och hans röda högra öga fick åter sin normala färg. Sedan somnade han om igen.

Genom att gömma sig i den lönngång som tjurgubbarna hittat, lyckades Trissa undkomma upptäckt hela natten och när morgonen grydde lyckades hon osedd ta sig upp till slavarnas sovrums igen.

När kungen steg upp denna morgon var han en helt ny människa. På något sätt kom han ihåg vilken grym människa han tidigare varit och han lovade sig själv att nu skulle det bli annorlunda. När han klädde på sig upptäckte han att guldnyckeln var borta. Och efter att vakterna hade berättat för honom om nattens händelser med vättan och den försvunna trollflickan, slog han ihop ett och ett och förstod att det främst var den lilla trollflickans förtjänst att han blivit fri från vättens mörka förtrollning.

Framåt lunch hade han redan gett order om att befria alla trollslavar på slottet. I hela slottet gick ryktena om kungens positiva förändring, vilket glädde de allra flesta.

Med tjurgubbarnas hjälp hittade Trissa sina vänner Torleif och Oskar. Tillsammans gick de sedan till kungen och berättade allt som hänt. Trissa hyllades som hjälte, då hon hjälpt till att befria kungen och riket från vättens magi. På kvällen denna dag, blev det en stor fest till hennes ära. Från och med denna dag blev det åter fred i Sverige och inom en vecka hade alla slavar och fångar i landet släppts fria. Nåja, nästan alla fångar släpptes fria. Medusa och några andra grymma människor förflyttades till kungaslottets mörkaste fängelsehålor.

Dagen efter fredsförklaringen dök Trissa, Torleif och några andra efter nyckeln i vallgraven, men till deras stora besvikelse hittade dom

ingenting, trots att botten nästan endast bestod av hårt packad sand och grus. Mycket ovilligt insåg dom att nyckeln inte fanns där den borde ha funnits och framåt kvällen gav dom till sist upp letandet.

Några dagar senare avsade kung Edvard sin tron och såg till att ett ny kung skulle väljas av folket. Men då valet skedde ett par veckor senare visade det sig att Edvard vann valet och utan vättens förtrollning var han faktiskt en bra och rättvis kung.

Mossgubben sa farväl till Trissa och Torleif och begav sig söderut, för att leta efter en mossgumma att gifta sig med. Vad som senare hände honom? Ja, det är en helt annan historia.

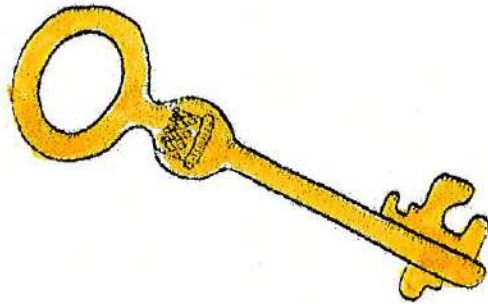
Men vad hände sedan med Trissa? Jo hon lyckades återfinna sina föräldrar, som varit slavar i en liten by i närheten. Återföreningen var mycket lycklig och Trissas föräldrar fick bo hemma hos henne i några veckor. De flesta troll som blivit fria trivdes inte att leva tillsammans med människor och gick vidare norrut mot Bergakungens grotta. De hade hört talas om de grönskande dalarna i grottan. Och då det inte längre gick att befria Bergakungen från grottan, då guldnyckeln var försvunnen, ville de ändå leva tillsammans med honom. Dom tog sig in igenom den hemliga gång Flibba tidigare visat Trissa och mossgubben. I de väldiga grottdalarna började trollen att bygga upp

ett nytt samhälle, där de åter kunde leva i harmoni med naturen. Trissas föräldrar följde med norrut och bosatte sig också i grottan.

Trissa följde dock inte med till grottan. En månad efter det att landet befriats från vättens makt, friade Torleif till Trissa. Veckan efter så gifte de sig och hade ett stort bröllop i slottet. Trissa och Torleif flyttade till de stora skogarna söderut och där levde de länge och lyckliga. Dom fick fyra barn, tre flickor och en pojke. Flickorna hette Trippa, Trilla och Trassla och pojken fick namnet Lill-Othar.

Ett år efter det att nyckeln ätits upp av gäddan i vallgraven, blev just denna gädda uppfiskad av två systrar vid namn Ida och Sara Gimle. Då de rensade fisken hittade de en guldnyckel i gäddans mage. De behöll den hos sig för att den var vacker, men de visste inget om att den skulle kunna befria Bergakungen från grottan. Nyckeln stannade sedan i deras släkt i generation efter generation.

Om du, som har lyssnat på denna saga, någon gång skulle få en ganska stor guldnyckel, med en kungakrona ingraverad, bege dig då till norra Jämtland. Om du har tur kanske du finner porten till Bergakungens grotta. Kanske kan någon av lyktfolket visa dig rätt väg och var säker på att Bergakungen fortfarande finns där, för han blir mycket mycket gammal.

guldnyckeln

Snipp snapp snut, så var sagan slut.